

En toen waren we familie

Een groep kunstenaars trekt naar Groningen. Het doel is om drie wijken in Groningen, Korrewegwijk, De Hoogte en Oosterpark, door de levensverhalen van de bewoners, in kaart te brengen.

Als kunstenaarscollectief Zina zijn we door jarenlang werken in de wijken door allerlei fases heengegaan. Als verhalenverzamelaars uit de Oosterse en de Westerse cultuur hadden we nooit last van politieke correctheid of moeite met het leggen van contacten. Gelijkwaardigheid gaf ons de ruimte voor het aangaan van diepe en langdurige banden. Dat is een van onze beste werkmethodes gebleken. Tot we besloten in Groningen radicaal anders te werk te gaan. We hadden weinig tijd, we kenden niemand: hoe kun je dan zo snel mogelijk de wijk tot je nemen?

We kwamen uit op het idee van 'De Adoptie'. Wat zou er gebeuren als wij ons zouden laten adopteren bij willekeurige mensen in de drie wijken, die ons een week lang in huis zouden nemen? Ikzelf kon me haast niet voorstellen dat mensen dat zouden willen doen. Ik wist zelf niet eens of ik dat zelf zou willen als het aan mij werd gevraagd.

Tot onze verbazing bleken mensen enthousiast, waarbij opvallend veel gezinnen met een andere etnische achtergrond hun huis wilden openstellen. Wat is er voor nodig om familie te worden, al ontbreken de bloedbanden? Vertrouwen, een jarenlange hechting? Noodzakelijke afhankelijkheid? Een week lang bij elkaar in huis wonen blijkt genoeg.

Mijn adoptieweek is inmiddels een aantal maanden oud. Sindsdien zie ik mijn adoptiemoeder elke week. Twee dagen geleden lag ik bij haar op de bank onder een deken. Ik stelde haar vragen over vroeger en liet haar geen detail overslaan, terwijl zij heen en weer liep tussen de open keuken en de woonkamer en bezig was in de middag al voor mij warm te koken.

Ik voelde mij niet schuldig, maar gekoesterd. Zij leek ook heel gelukkig. Vlak na binnenkomst in mijn adoptiehuis voelde ik de drang tot eten van specifiek voedsel wat alleen bij haar zo lekker is en werd ik loom slaperig. Iets wat ik alleen ken van mijn ouderlijk huis.

Er ontvouwt zich een mysterie voor mijn ogen. Of eigenlijk bloeit die in mijn hart. Ongemerkt, zonder enige moeite, heb ik nieuwe familie gemaakt. Mijn ego zag geen persoon-

lijk gewin in de aanvankelijke opdracht om een week bij een vreemde in huis te wonen, alleen goed materiaal voor hopelijk een goed verhaal. Het gewin is ook niet voor mijn ego. Het is een gewin voor een groter deel van mij dat zich altijd al verbonden wist en nu een simpele bevestiging beleeft.

Wat heeft bijgedragen aan het succes van dit bij elkaar planten van mensen is om het 'adoptie' te noemen. De term adoptie houdt verantwoordelijkheid in. De geadopteerde staat onder de verantwoordelijkheid van het adoptiegezin. Er is een afspraak gemaakt voor een bedding, voor beschutting.

Deze ongelijkwaardige status zou een band zelfs in de weg kunnen zitten. Maar niets is minder waar. Ik heb alle factoren die mijn eigen adoptiesucces zouden kunnen verklaren onderzocht: misschien heb ik meer geluk omdat mijn adoptiemoeder een dochter heeft van precies dezelfde leeftijd die ver weg woont en kon ze me door het gemis makkelijker in haar hart sluiten. Misschien heb ik gewoon geluk gehad met een geweldige adoptiemoeder.

Maar de mensen die zich hebben laten adopteren zijn niet alleen maar

Dat zoveel mensen huizen en bedden hebben opengesteld

de kunstenaars zelf. Onze regiëassistent Lisa zat bij Julia in de Korrewegwijk, onze productie leider Anne-Marie bij Veronique uit Burundi in De Hoogte, onze zakelijke leider Elly bij Gerrit in de Oosterparkwijk.

Op de vraag waarom onze productie leider op haar vrije dag bij de eerste communie van haar adoptiebroertje aanwezig was antwoordde ze met een simpel: 'Het zou heel raar voelen als ik het had gemist.' Dit adoptieproces is door zoveel verschillende mensen aangegaan met verschillende achtergronden, leefstijl, religie dat ik het niet kan toeschrijven aan een persoon. Het is het proces zelf dat ongemerkt tot een ongekende nabijheid leidt.

Ik ben ontroerd dat zoveel mensen hun huizen en bedden hebben opengesteld. Ontroerd door hun lef en gulheid. Het is het 'over jou waken', dat mij ontroert. Het lijkt een simpel idee, tot je het ondergaat en beseft: soms valt wat je kunt winnen niet te benoemen.

Nazmiye Oral is schrijfster.

VK.NL/COLUMNISTEN